

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718202312
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718202312.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému U. H., nar. X.X.XXXX, bytom A. XXXX/XX, F., o zaplatenie 8.279,39 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12Csp 50/2018-66 zo dňa 22.10.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje zamietavý výrok prvoinštančného rozsudku čo do nároku na úroky po zosplatnení a výrok o trovách konania.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.572 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu 8.279,39 eur, úrok 289,62 eur, úroky z omeškania vo výške 3,81 eur, úrok vo výške 9,9 % ročne z nezaplatennej istiny 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z neuhradených úrokov 289,62 eur od 4.4.2018 do zaplatenia. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že strany sporu uzavreli zmluvu o úvere dňa 14.12.2015 pod číslom XXXX XXXX XXXX XXXX, na základe ktorej žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 9.800 eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver a úroky v pravidelných mesačných splátkach a celý úver splatiť do 27.11.2024. Žalovaný po vyčerpaní poskytnutého úveru porušil zmluvné podmienky, preto bola žalovanému zaslaná výzva na predčasné splatenie úveru a následne sa banka rozhodla úver predčasne zosplatniť dňa 3.4.2018. K tomuto momentu pohľadávka predstavovala 8.640,60 eur, a to nesplatenú istinu poskytnutého úveru 8.279,39 eur, dohodnuté úroky do dňa predčasného zosplatnenia 289,62 eur, úroky z omeškania 3,81 eur, poplatky vo výške 67,78 eur. Do zosplatnenia žalovaný poukázal žalobcovi 1.520,61 eur, po zosplatnení už žiadnu čiastku. Žalovaný v žalobe poukázal vo vzťahu k poplatkom na existujúcu rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov a vo vzťahu k zmluvným úrokom a úrokom z omeškania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 212/2014.

Prvoinštančný súd vec posúdil jednak podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka. Vychádzal z ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. a § 11 tohto zákona.

Prvoinštančný súd mal preukázané, že žaloba je z podstatnej časti dôvodná. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe zmluvný vzťah strán je potrebné posúdiť ako zmluvu spotrebiteľskú, aj keď vzťah z úverovej zmluvy je definovaný ako absolútny obchod. Žalobca preukázal, že žalovanému za dohodnutých podmienok poskytol finančné prostriedky ako spotrebiteľský úver vo výške 9.800 eur. Žalovaný neuhrádzaním splátok porušil podmienky splácania úveru, preto žalobca vyhlásil jeho mimoriadnu splatnosť. Žalobcovi vznikol nárok na úhradu nezaplatenej istiny 8.279,39 eur, úrokov vo výške 289,62 eur a úrokov z omeškania vo výške 3,81 eur, ktoré boli vyčíslené ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

Prvoinštančný súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania podľa § 517 OZ a § 3 Nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení pohľadávky.

Prvoinštančný súd vo vzťahu k úrokom uviedol, že je nepochybné, že okrem istiny má veriteľ právo od dlžníka požadovať aj dohodnuté úroky z úveru. Je však potrebné v tejto súvislosti prihliadať na moment, do ktorého je možné úroky priznať. Ak dôjde zo strany veriteľa k jednorazovému zosplatneniu celého úveru, od tohto momentu má nárok popri istine len na úroky z omeškania. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od momentu splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Cieľom dohodnutých úrokov z poskytnutých prostriedkov je kompenzovanie obmedzenia veriteľa disponovať so svojimi financiami. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. V prípade splácania úveru v splátkach veriteľ nemá nárok a dlžník - spotrebiteľ nemal povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. V tom tkvie rozdiel medzi stavom výhody splátok a stavom jednorazového zosplatnenia úveru, kedy veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie istiny úveru, vrátane kapitalizovaných úrokov ku dňu zosplatnenia úveru. Spotrebiteľ už nemá právny titul mať u seba peňažné prostriedky a užívať ich, preto veriteľ nemôže inkasovať úroky, ktoré by mu patrili výhradne za trvania oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V takom prípade ide o zmenu pôvodného záväzku a priznaním dohodnutých úrokov pokiaľ sa dlžník dostane do omeškania, nastáva protiprávny stav, v ktorom patria zmluvným stranám iba sankcie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Neexistuje žiadne kogentné ustanovenie, ktoré by ukladalo povinnosť dlžníkovi platiť popri úrokoch z omeškania. Požadovanie akýchkoľvek ďalších plnení nad rámec uvedeného ustanovenia by znamenalo odklon od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 52 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka. Zmluvné dojednanie, ktoré obsahuje povinnosť dlžníka platiť aj po splatnosti úveru dohodnuté úroky z poskytnutia úveru popri úrokoch z omeškania je dojednaním spôsobujúcim značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech slabšej zmluvnej strany, čo odporuje ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd v tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015. Preto súd považoval žalobu za nedôvodnú vo vzťahu k uplatneným úrokom. Priznal žalobcovi len nárok na úroky z omeškania.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 a § 262 CSP. Zistil, že žalobca mal úspech v pohľadávke v rozsahu 100 % čo do uplatnenej istiny, preto mu súd priznal náhradu trov v uvedenej výške s tým, že o vyčíslení trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Žalobkyňa v odvolaní namietala zamietavý výrok prvoinštančného rozsudku v časti zamietnutia zmluvných úrokov 9,9 % ročne z 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplatenia.

Žalobkyňa má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázala na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ust. § 497 a § 499 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázala aj na existujúcu rozhodovaciu prax odvolacieho Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 11Co 12/2017-90 zo dňa 31.1.2017 a na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co 23/2017-92, 43Co 28/2017-94, 43Co 7/2018, 43Co 29/2018 a 43Co 21/2018. Dlžník je povinný zaplatiť žalobcovi úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, na takúto povinnosť sa veriteľovi zmluvne zaviazal. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, teda za dobu skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany nedohodli niečo iné. Obdobný názor majú aj iné odvolacie súdy, napríklad Krajský súd v Bratislave vo veci 8Co 138/2017-83, ale aj Krajský súd

v Košiciach, Krajský súd v Nitre, ale aj Krajský súd v Prešove (č.k. 11Co 36/2018-115). Preto žalobca žiadal, aby súd priznal žalovanému zmluvný úrok vo výške 9,9 % ročne z 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplata. Uplatnil si trovy konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu len čo do časti rozhodnutia o úroku z istiny 8.279,39 eur od 4.4.2018 vo výške 9,9 % ročne (v ostatnej zamietavej časti je výrok právoplatný čo do úroku z omeškania 5 % ročne z nezaplatených úrokov 289,62 eur od 4.4.2018 do zaplata), podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštanície je vecne správne.

6. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštanície vyplýva, že predmetom konania je spotrebiteľský úver, ktorý žalovaný riadne a včas nesplácal. V dôsledku toho prvoinštančný súd rozhodol, že nezaplatenú zosplatenú istinu vo výške 8.279,39 eur, úrok ku dňu zosplatenia vo výške 289,62 eur a úrok z omeškania vo výške 3,81 eur ku dňu zosplatenia je žalovaný povinný zaplatiť s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplata. Predmetom odvolacieho konania ostal zamietavý výrok, a to len v časti úroku vo výške 9,9 % ročne z 8.279,39 eur od 4.4.2018 do zaplata. Prvoinštančný súd žalobcovi tento nárok nepriznal s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015, kde bol vyslovený právny názor, podľa ktorého úroky dohodnuté v spotrebiteľskom zmluvnom vzťahu nie je možné dodávateľovi priznať po zosplatení celého úveru. Tieto úroky je možné priznať len do zosplatenia úveru s tým, že po zosplatení úveru má veriteľ nárok na úroky z omeškania. Žalobca však namietal tento právny názor prvoinštančného súdu poukazujúc na iné rozhodnutia odvolacích súdov, kde bolo rozhodnuté, že veriteľovi patrí nárok na úroky z úveru až do úplného vyrovnania dlhu spotrebiteľom.

Na túto námietku odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach vyvoláva na strane veriteľa, teda žalobcu, stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa postupne v splátkach vracia. Za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá k dispozícii istinu (ktorú požičal) nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Chýbajúci zisk pokrýva veriteľovi úrok splácaný spolu pri splátkach pôžičky v režime dojednaného záväzku z úverovej zmluvy.

Pri mimoriadnom zosplatení dlhu, kedy vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o úroky ku dňu zosplatenia. Veriteľ navodzuje stav jednostranným úkonom, v ktorom úkone dosahuje právo na získanie okamžitého vrátenia celej sumy požičaných peňazí, v dôsledku čoho na strane veriteľa odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou (počas dohodnutej lehoty na úhradu splátok) a tým zaniká aj obmedzenie veriteľa obchodovať s peniazmi. K predčasnemu zosplateniu záväzku dochádza konaním veriteľa, kedy veriteľ zmenil obsah dojednaného záväzku a určil iný režim úhrady požičanej sumy a úrokov. Dlžníkovi odpadá výhoda splátok uhradiť požičané peniaze v pravidelných mesačných splátkach, ale nastupuje mu povinnosť okamžite zaplatiť celý dlh naraz. Pokiaľ dlžník okamžite nezaplatí celý dlh naraz, s týmto protiprávnym stavom, ktorý nie je v súlade s právnymi úkonmi zmluvných strán, vzniká na strane dlžníka omeškание s vrátením celej zosplatennej sumy. Ak zo zmluvy vzniká povinnosť plniť úroky aj po zosplatení úveru, takáto zmluvná podmienka podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatná. Zmluvná podmienka sa netýka ceny ako takej, ale upravuje dĺžku trvania nároku na odplatu za úver, a preto táto podmienka podlieha prieskumu.

Po zosplatení úveru nastáva stav, v ktorom by mal veriteľ vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov. Spotrebiteľ nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, veriteľovi úroky z takéhoto užívania už neplynú, pretože úroky plynuli výhradne do doby oprávneného užívania finančných prostriedkov žalovaným ako spotrebiteľom. V opačnom prípade, ak by súd pripustil priznanie úrokov aj po zosplatení úveru, došlo by k popretiu účinkov zmeny záväzku vyvolaných jednostranným zosplatením úveru veriteľom. V takom prípade by došlo k hrubej nadvláde dodávateľa voči spotrebiteľovi, naviac, keď dodávateľ ako veriteľ si môže nárokovať jednorazového vrátenia finančných prostriedkov a nemusí trpieť žiadne iné obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzatvorenej zmluvy.

Zo žiadneho ustanovenia všeobecného záväzného právneho predpisu nevyplýva pravidlo, podľa ktorého má dlžník v spotrebiteľskom vzťahu povinnosť platiť cenu služby v podobe úrokov aj za obdobie po splatnosti pohľadávky. Preto sa odvolací súd stotožňuje s prvoinštančným súdom v názore, že žalobcovi

nepatrí nárok na dohodnutý úrok zo zmluvy po zosplatnení úveru. Ak žalovaný ako spotrebiteľ neuhradí zosplatnenú sumu úveru a kapitalizované úroky k momentu zosplatnenia, na strane spotrebiteľa nastáva protiprávny stav, kde zmluvným stranám patria nároky z porušenia práva, teda vyplývajúce z ust. 517 OZ, t.j. úroky z omeškania.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukázal na právne predpisy upravujúce nárok na úroky po zosplatnení z Obchodného zákonníka, platí, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy medzi stranami sporu je potrebné poskytnúť spotrebiteľovi náležitú súdnu ochranu v zmysle cieľa naplniť smernicu o nekalých zmluvných podmienkach a vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 OZ) prednostne. Odvolací súd považuje uplatnený nárok na úroky z úveru po zosplatnení za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 3 v spojení s ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatnú, čo nakoniec vyslovil aj prvoinštančný súd a s ktorým názorom sa odvolací súd stotožňuje. Existuje primeraný sankčný mechanizmus aj v neprospech spotrebiteľa, ktorý nastupuje v prípade, ak spotrebiteľ jednorazovo v zosplatnenej lehote nevráti veriteľovi poskytnuté peniaze s úrokom.

Pokiaľ žalobca poukázal vo svojom odvolaní na existujúcu súdnu prax iných súdov, kde úroky z úveru sú priznávané veriteľovi aj po zosplatnení až do úplného vyrovnania dlhu, je potrebné uviesť, že uvedené názory podľa čl. 2 ods. 2 Základných zásad CSP nie sú ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, preto takéto závery všeobecných súdov rovnakej inštancie, ako je odvolací Krajský súd v Prešove obsiahnuté v odvolaní, nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov zaväzoval rozhodovať identicky. Je však tiež pravdou, že protichodné právne závery v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie.

Odvolací súd udáva, že aktuálne v rozhodovacej praxi všeobecných súdov existujú dva smery, v ktorých odvolacie súdy v jednom prípade priznávajú úroky po zosplatnení úveru až do úplného vyrovnania dlhu a druhá názorová skupina je skupina, kde sa priznávajú úroky len do zosplatnenia úveru. Následne po zosplatnení úveru nastupuje sankčný charakter úrokov z omeškania. Pre odvolací súd v danom prípade nie sú stanovené žiadne zákonné kritériá a pravidlá, ku ktorému z rozdielnych názorových smerov sa má prikloniť.

Všetky rozhodnutia, či jednej alebo druhej názorovej línie, sú riadne odôvodnené.

V takom prípade odvolací súd dospel k záveru, že pri rozhodovaní o predmete sporu v prejednávanej veci je potrebné vychádzať z existujúcej súdnej praxe v senáte, v ktorom sa o uplatnenom nároku žalobcu rozhoduje. Odvolací súd aj v iných veciach (napríklad 17Co 110/2018) sa stotožnil s názorovým prúdom, v ktorom konštatoval neprípustnosť dohodnutých úrokov po zosplatnení úveru. Poukazuje aj na existujúcu súdnu prax a rozhodnutia iného senátu odvolacieho súdu, napríklad senát 24Co vo veci 24Co 99/2017 a ďalšie.

7. Preto odvolací súd napadnutú časť zamietavého výroku prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny potvrdil, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 Základných princípov CSP. Žalovaný bol úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní, patrí mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni. Keďže žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu tento nárok nepriznal.

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.